

Synd og syndsbe kendelse

Ingen synder ved, hvad synd er; han er jo død i synd uden at vide, at han er død; hans tanker er beherskede af denne verdens fyrste, der er alt andet end interesseret i at lade ham vide, hvad synd er.

Men heller ikke Guds børn er særligt vidende om, hvad synd er; vi bliver alt for ofte i vore egne tanker herom, og de er utilstrækkelige. Vidste vi mere om, hvad synd er, var vort behov for at kende Herren tilsvarende større.

Nu siger apostelen Johannes os, at synd er *lovbrud* (1. Johs. 3,4); læser vi det for hurtigt, gør det næppe indtryk på os, thi da glemmer vi, at det store bud i loven er: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte,« og at der er et andet stort bud: »og din næste som dig selv.«

Enhver, der ikke gør det, begår altså lovbrud!

Og hvem kan uden videre hævde frejdigt og frimodigt, at jeg elsker Herren af hele mit hjerte og gør alting, stort og småt, af hjertet for ham?

De åbenbare synder

Dem frygter vi, og dem afskyer vi – hor, mord, tyveri, skamløs snak, urenhed, o.s.v.

De er også slemme, men de har dog det »gode« ved sig, at ingen, der begår dem, føler sig retfærdig. De fører samvittighedskvaler med sig, hjertenød og et sønderknust hjerte. De gør ende på alt hovmod og al overlegenhed. De får et menneske til at slå øjnene ned og stå med sænket blik. De får ham til at fortvivle over sig selv, og har han følt sig bedre end andre, stiger han frivilligt ned fra piedestalen. Disse synder lader synderen opleve, at hans hjerte er sygt, ja fordærvet mer end alt andet.

Det var sådanne syndere, Herren tog sig af – synderinden, greben på fersk gerning i hor, den samaritanske kvinde ved Jakobs brønd, røveren på korset – og det var til sådanne, han sagde: »Heller ikke jeg fordømmer dig! Gå bort med fred!«

De skjulte synder

Hvis det nu lykkes os at leve udvortes uden disse »grove« synder – hvis det lykkes os at undertrykke begæret – hvad da?

Ja, da står vi i fare for at føle, at vi er retfærdige – vi kan næsten ikke undgå at opleve os selv som sejrherre over fristelsen. Men er vi nu så retfærdige?

Før jeg besvarer det spørgsmål, vil jeg gøre opmærksom på, at vore følelser aldrig er noget sandhedskriterium; det er

ikke hos os selv, i vore egne følelsesmæssige oplevelser, vi har det endegyldige svar på, om noget er sandt eller usandt. Det er snarere sådan, at jo retfærdigere et menneske føler sig, des større er faren for, at han i Guds øjne er den største af alle syndere.

Vel føler vi os, når vi har overvundet vort begær, som rene – vi glemmer imidlertid, at det ikke er vor egen bedømmelse, der er den afgørende, men Guds, og at vi står foran ham i *hans lys* – da ser det anderledes ud, thi i hans øjne er selve begæret synd, også selvom det undertrykkes og ikke kommer til direkte udtryk i handling. Den, der ser på en kvinde og begærer hende, har overtrådt loven og er en lovbruder, selvom han undertrykker sit begær, så det ikke fører til en syndig handling. Og den, der bliver vred på sin broder, har overtrådt budet, selvom han ikke lader sin vrede give sig udslag i handling.

Vi kender disse ord fra Bjergprædiken, men de gør som regel ikke noget dybere indtryk på os; få af os føler sig strafskyldige, når det er lykkedes dem at undertrykke begæret, vreden, fornærmetheden, sårbarheden, irritationen og ærgerligheden, så det ikke har ført til åbenlys overtrædelse.

Det var *Martin Luthers* »opdagelse« af, hvad synd er, der banede vej for reformationen, thi med en virkelig synderkendelse åbnes der mulighed for et sandt kendskab til Herren og hans frelse.

Evangeliet har altid med samvittigheden at gøre; når den bliver vakt af Guds lys, erfarer mennesket, hvad *Kierkegaard* kalder *sygdommen til døden*, d.v.s. at intet menneske kan komme ind i Guds nærhed uden at fortvivle – og at han må blive i fortvivlelsen, om ikke han gennem Guds nåde bliver helbredt fra sin sygdom til døden. Luther følte sig omgivet af Gud på alle sider, som der også står i Salme 139; det var som at være omgivet af *den allestedsnærværende dommer*. Og han fordrer (hvad kan han andet?), at jeg elsker ham af *hele mit hjerte, hele min sjæl, hele mit gemyt og al min kraft*. Han, der har givet mig alle tænkelige goder, kan ikke forlange mindre, end at jeg elsker ham sådan. Enhver halvhjertet kærlighed er naturligvis gudsbespottelig, en hån imod ham ligesom enhver lydighedshandling, der udspringer af frygt for dommen eller frygt for at miste lønnen og altså ikke af kærlighed til ham. Overfor Gud gælder den forfærdelige grundsætning: *alt eller intet* – alt, hvad der ikke er helt af hjertet i kærlighed til ham, er ikke blot værdiløst, men synd og oprørende! Hvem kan bestå ved

den Helliges hellige ild? Hvem kan træde Gud nær?

Hver gang samvittigheden således bliver vakt, afsløres denne forfærdelige kendsgerning, at vi mennesker lever i Guds umiddelbare nærhed og dog ikke er i stand til at elske ham af hele vort hjerte. Når vi vil samle vore tanker og bede aller mest inderligt, spredes de i alle mulige retninger, og i alt, hvad vi gør for at behage ham, finder vi mere kærlighed til os selv end til ham.

Vore åbenbare overtrædelser er forfærdelige, men sindets og sjælens mere skjulte synder er ikke mindre forfærdelige. Her er nogle af dem:

Forfængelighed og vigtighed – tænk, det optræder under dække af fromhed og iver for Guds sag; derfor er prædikanter og missionærers forfængelighed noget af det aller mest oprørende og modbydelige; der syndes mere, end nogen kan forestille sig, på prædikestolene!

Kammeratlighed overfor Gud – denne opstemte, fornøjelige tone, der slås an, som om vi var på lige fod med Den Hellige og ikke har noget at frygte – denne forlorne fortrolighed, hvormed vi kan jonglere med sandhederne!

Herskesyge, magtbegær – aller mest når man vil have magt over andres samvittighed og personlige frihed – en synd så skrækkelig, at vi ikke har ord for den.

Fordomme, forhastede meninger og snerpethed tillige med *pedanteri* er alle udslag af rethaveri, from egoisme, selvsikkerhed eller frygt og forpester atmosfæren.

Afhængighed af hus, møbler, tæpper, bøger, – *mit, mit, mit* – er synd, men hvor mange Guds børn kan sige sig fri heraf? Og når vi så kommer til *hustru, børn* og ens *eget liv*, hvor mange elsker da Herren så højt, at de andre i praksis er nr. 2?

Synden har gennemtrængt hele vort væsen som en gift, og vi er syge til døden. Det er denne sygdom, Jesus i følge Esajas 53 tog på sig, så vi fik lægedom ved hans sår.

Sårbarhed, mindreværds kompleks, fortravlethed, martyrkompleks, bitterhed, oppositionstrang, modløshed, snakkesalighed, forbenethed, ufriskhed, kedsommelighed, from routine og sikkerhed er intet andet end synd, men skjuler sig ofte under fromme fraser, rettroenhed og kristelig vanemæssighed.

Megen *omvendelsesiver* er synd, fordi motivet er, at man ønsker at få sit eget arbejde til at blomstre.

Rastløshed er flugt fra stilheden bort fra Gud.

Kristelig ensrettethed er synd, ofte et udslag af herskesyge, frygt og snæversind.

Selvoptagethed, falsk pathos, fordrejet ydmyghed og forløjede selvvidnesbyrd!

Menneskefrygt er synd – *menneskeforagt* ligeledes – *mangel på høflighed, hensynsfuldhed og respekt* ikke mindre.

Tankelivet og fantasien er en afgrund af synd – hvem kan beskrive den?

Fromhed er næsten altid synd, thi det er menneskets forsøg på at gøre sig hellig. *Bekymring* er synd, thi det er mangel på tillid til Herren. *Loviskhed* er synd, thi det bygger på den tanke, at man kan gøre sig fortjent hos Herren. *Det ubrudte hjerte* er synd, thi det overvurderer sig selv. *Alt, hvad der ikke udspringer af tro*, er synd – og dermed er al religiøsitet synd.

For Guds åsyn – og der lever og vander vi hvert sekund – kan ingen undgå at fortvivle – alt, hvad mig angår, er håbløst!

Anklageskriftet

Satan behøver ikke at optræde som anklager, thi samvittigheden fremfører selv alt det, han peger på. Den oplæser sit eget anklageskrift:

Poul Madsen, født den og den dato, boende Gyden 5, Sdr. Longelse, 5900 Rudkøbing, tiltales hermed for følgende forbrydelser:

1. Han har aldrig elsket Gud af hele sit hjerte og gør det end ikke i denne stund.

2. Han har aldrig elsket sin næste som sig selv og gør det heller ikke nu.

3. Han har derimod elsket sig selv og søgt sit eget i alt, hvad han har gjort og tænkt. Selv når han har søgt Guds frelse og velsignelse, var det i egenkærlighed, han gjorde det.

4. Han har overtrådt samtlige Guds 10 bud utallige gange og er til denne stund forblevet en lovovertræder.

5. Han er æresygt, magtsygt, forfængelig, rethaverisk, overlegen, fortravlet og doven på een gang, fuld af begær, frygt og bekymring, og han skjuler det alt sammen under et dække af åndelighed.

Anklageren nedlægger påstand om, at han dømmes til at have fortabt sit liv i tid og evighed.

Forsvaret

Den anklagede kan, dømt som han er af sin egen samvittighed, ikke anføre så meget som eet ord til sin undskyldning eller sit forsvar. Det eneste, han i Guds nærhed kan sige med sandhed er: »Jeg har syndet imod Himmelen og overfor mennesker!«

Hvis han blev spurgt, om han godkendte anklageskriftet, ville han med dæmpet røst hviske ja. Hvis han endvidere blev spurgt, om han også godkendte på-

standen, om at han har fortabt sit liv i tid og evighed, ville han med næppe hørlig røst også svare ja.

Hans sag er håbløs og derfor håbløs tabt. Han ved det – han erkender det – han undskylder sig ikke. Og han har ingen mulighed for at forbedre den.

Da træder en forsvarer frem, som magter den håbløse opgave at få den skyldige, der står med al sin skyld, og som ikke har så meget som eet punkt at anføre til sit forsvar, frikendt som uskyldig, så han kan gå retfærdiggjort fra retsopgøret.

Han procederer den fortabte sag således, at alle anklager mister deres beviskraft og falder til jorden som magtesløse, kraftesløse og ugyldige.

Denne forsvarer peger på korsmærkerne i sine fødder og hænder. Mere behøver han ikke at gøre, så er al den skyldiges skyld borte, og han står uskyldig, straffri og retfærdig for dommeren.

Så tager han anklageskriftet i sine korsmærkede hænder og river det i stumper og stykker, og dommeren godkender, hvad han gør. Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud er den, som retfærdiggør. Hvem er den, som fordømmer? Kristus er den, som kunne gøre det, thi han kan i modsætning til alle andre ikke selv anklages for nogen synd, men han er død i den anklagedes sted, ja meget mere: han er opstanden, han er ved Guds højre hånd og går i forbøn for ham.

Og så bliver dommen oplæst: »Thi kendes for ret: anklagede Poul Madsen, Gyden 5, Sdr. Longelse, 5900 Rudkøbing, kendes for Kristi skyld uskyldig i de i anklageskriftet anførte fem punkter. Guds retfærdighed tilkendes ham, og der pålægges ham ingen omkostninger i anledning af den rejste sag. Hans navn slettes af forbryderregistret og overføres i Livets Bog iblandt alle de hellige. Yderligere sager vil for fremtiden ikke kunne rejses imod ham. Retten er hævet!«

Enhver kan forestille sig, hvor overlykkelig og taknemmelig Poul Madsen forlader retslokalet. Hvordan skal han nogensinde kunne takke sin forsvarer nok eller tjene ham, som han føler trang til?

Bagefter

Men ak, der er så mange fromme, alvorlige og helhjertede sjæle, der i al oprigtighed mener, at Poul Madsen er sluppet for let til al den glæde og taknemmelighed, der fylder hans hjerte.

Nogle trækker ham hen i en krog og spørger ham med alvorstynget mine: »Har du nu bekendt alle dine synder?«

Der opstår en højtidelig tavshed; de ser ham dybt ind i øjnene, for de vil jo sandhed i hjertets inderste!!

Han kan jo ikke svare andet, end hvad sandt er, nemlig at han har stået med al sin skyld og skam foran Den Almægtige og bare fremstammet: »Jeg har syndet imod Himmelen og overfor mennesker!« Så ser de atter på ham med et kærligt, bedreviddende, fromt smil, som lader ham forstå, hvor småt det står til med hans syndsbeholdelse, ja i det hele taget med dybden i hans åndelige liv. Han må erkende, at det ikke har kostet ham noget at modtage så ubeskriveligt meget – og det bliver i den atmosfære af fromhed, som er skabt ved deres alvorstunge miner, deres dybe spørgsmål og deres overbærende, kærlige smil, naturligvis alt for let ja, letkøbt!!

Han skal lige til at begynde på en ny og bedre syndsbeholdelse, da hans forsvarer træder imellem ham og de alvorlige fromme, tager ham ved hånden og fører ham hen til bredden af glemselens hav.

Der står de sammen, han og hans forsvarer; den friske brise fra det uendelige hav gør ham så godt; det er, som om den blæser den kunstige højtidelighed og fromme alvor bort fra hans sind og tanke. Her i glemselens bundløse hav har Gud kastet alle hans synder; de er for evigt borte – borte fra Guds hukommelse, så sandt han aldrig mere vil komme dem i hu. Så peger hans forsvarer med sin korsmærkede hånd på et skilt, der står på bredden af havet: »*Dykning forbudt alle årets dage og nætter!*«

Da oplyses hans forstand, han føler sig helt fri, og han får ondt af sine fromme, alvorstyngede, højtidelige venner – mon de overhovedet har grebet noget af evangeliets frelsende og forløsende kraft?

Han stiller dem i tanken dette spørgsmål: »Hvorledes skulle jeg overhovedet kunne bekende alle mine synder? Jeg kan måske bekende mine åbenlyse overtrædelser, men mit dårlige humør, min irritation, min smålighed, min farisæisme, min nærtagenhed og forfængelighed, mine overflødige ord – jeg aner jo ikke, hvordan jeg var den 3. december 1982 kl. 12,30 eller den 2. januar 1929 kl. 10 – o.s.v., o.s.v. – sindelagets utallige synder vil jeg aldrig kunne huske eller bekende i enkeltheder – det vil kun føre til en endeløs og forgæves kulegravning af min egen fortid – en kulegravning, der vil lede mig længere og længere bort fra min Forsoner, dybere og dybere ind i mørket. Da jeg stod foran Herren uden at kunne sige andet, end hvad den fortabte søn sagde til sin fader: »Jeg har syndet imod Himmelen og overfor dig,« da kom den syndsbeholdelse frem, som Gud kendes ved, og som består i en sønderbrudt ånd og et sønderknust hjerte!

Han stiller dem også et andet spørgsmål: »Er I slet ikke ængstelige for, at I vender op og ned på evangeliet? Er synds-

bekendelse en *fortjenstfuld* handling, som Gud *til gengæld* belønner med syndstilgivelse? Sådan var det ikke, da jeg stod tilintetgjort i hans lys, og sådan vil jeg ikke forvandle den til. Jeg har ved Guds nåde bekendt alle mine synder for ham, thi jeg kunne ikke se andet, end at jeg var synd helt igennem, og det bekendte jeg skælvende for ham.«

Og så fortsætter han: »Nu vandrer jeg i hans lys; skulle det ske, at jeg bliver overrasket af nogen synd, vil jeg ved Guds nåde straks bekende den for ham, så regnskabet altid stemmer: Jeg med skammen, han med nåden – og så vil jeg fortsætte med at vandre i hans lys, idet jeg glemmer, hvad der ligger bag mig, og ser fremad imod ham og hans herlighed! Mere vil jeg ikke beskæftige mig med mig selv, og mere vil jeg ikke bekende mine synder! Thi mere ville være vantro, lovtrældom og synd!«

Troen

Stræber du da ikke efter hellighed, uden hvilken ingen skal se Gud? Tager du det alligevel ikke for let?

Ak, hvor kan det lovbundne religiøse menneske stille mange overflødige spørgsmål! Hvordan skulle den, hvem så megen uforskyldt nåde er blevet til del, kunne andet end at hengive sig til ham, der har elsket ham så højt, at han ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for ham?

Ingen farisæer ved, at sand hellighed ikke udspringer af alvor, men af taknemmelighed. Ingen er kommet ind i Guds frelse ved egen fortjeneste, og ingen gør det mindste fremskridt derved. Det er kun Guds kærlighed, der driver alt godt og sandt frem i den benådede synder, som til lige er en frigjort hellig.

Er det ikke mærkeligt, at den, der er så taknemmelig, at han ikke tænker på sig selv, men »kun« har Kristus for øje, anses for overfladisk, medens den, der tager sig selv og sin hellighed meget højtidelig, anses for helhjertet? Men sådan er det nu engang i religiøse, fromme og farisæiske kredse, hvor man aldrig er blevet færdig med lovens gerning, tanken på fortjeneste og egen indsats.

Troen tænker helt anderledes. Men hvad er troen da for en vidunderlig ting?

Den er heller ikke vor egen indsats; så snart vi forvandler den dertil, bliver den så underlig krampagtig, ufri og støvet. Den sande tro er helt anderledes mægtig, fri og højbåren. Den er nemlig intet mindre end Kristi personlige nærvær i vor bevidsthed! En sådan tro spørger slet ikke, om den kan gøre noget for Herren, thi den har gjort det, før den fik tid til at stille spørgsmålet!

Således er vor herlige Herre og Frelser alt for os, begyndelsen og enden, altså også vor tros begynder og fuldender, ligesom han er vor retfærdighed og glæde, vor frihed og kraft, vor gode samvittighed og glade hellighed, vort eet og alt i tid og evighed – og vi selv? – ja, vi er taknemmelige, mer og mer taknemmelige, som dagene går, og har sværere og sværere ved at fatte, at Guds frelse er så gennemgribende og hans løfter så strålende – og i denne overvældende nåde, som vi ikke har ord for, er det umuligt at finde et gran af egen fortjeneste – derfor kan vi ikke andet end takke, tilbede og følge ham!

Nogle, som Herren aldrig har kendt

Mange skal sige til mig på hin dag: »Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?« Og da vil jeg sige dem rent ud: »Jeg har aldrig kendt jer, vig bort fra mig, I, som øver uret.« Disse alvorlige ord fra slutningen af bjergprædikenen (Matt. 7,22-23) er der al grund til at lytte til, så meget mere som Herren lige forud har sagt: »Ikke enhver, der siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriget, men den, som gør min himmelske Faders vilje« (vers 21). De, der havde profeteret ved Jesu navn, uddrevet onde ånder og gjort mange undergerninger, havde altså ikke gjort Faderens vilje.

Mange

Herren siger, at det drejer sig om mange; her er altså ikke tale om nogle få undtagelser. Hvordan kan mange tage så grundigt fejl, at de mener, de har tjent Herren, og at han har bekræftet deres tjeneste ved de mange herlige ting, de har udført, når så sandheden alligevel er, at han aldrig har kendt dem og derfor byder dem vige bort fra sig; de har nemlig øvet uret!

Dette nummer af vort lille månedsblad handler om synd og syndsbeholdelse; i

den første artikel er det søgt påvist, at synden er et langt videre begreb, end de fleste frygter for. Disse ord fra bjergprædikenen afslører, at uretten og synden kan beherske mennesker, der er overbeviste om, at de tjener Herren. Der er sandelig ingen grund til at være alt for selvsikker!

Det var en fuldstændig fejl grundindstilling, der prægede disse; det kan vi straks høre, når vi lytter til dem. Hvem vil, når han står foran Herren i hans klare lys, begynde med at fremhæve, hvad han selv har udrettet? Det kan kun de gøre, der aldrig har kendt sig selv og aldrig lært Herren at kende.

Kunne du tænke dig i dette øjeblik at se op til Herren og sige: »Herre, har jeg ikke betydet meget for dig?« Hvis nogen kan det, er jeg alvorligt bange for, at det står dårligt til med hans sjæl.

Ingen, der kender sig selv og er grebet af Herren, finder på at tale sådan. Vi bør derfor agte nøje på os selv, thi der tales så meget om undere og tegn i vor tid, at mange fristes til at tro, at det er et bevis på, at Herren ganske særligt er med dem, og så forledes de til at tænke eller sige noget i retning af det, mange vil sige på hin dag, lige før Herren støder dem fra sig.

Tænk kun at henvise til, hvad man selv har udrettet! Hvor man dog dermed afslører sig selv! Ikke eet ord om, hvad Guds

lam har udrettet; det ligger helt i baggrunden i deres bevidsthed, som om det er noget, de forlængst er færdige med!

Aldrig kendt dem

Herren siger rent ud til dem: »Jeg har aldrig kendt jer!« Han har ikke tidligere sagt det *rent ud* til dem, men havde de haft øren at høre med, da havde de tidligt i deres liv fornemmet dybt i deres indre, at han ikke kendte dem; det kunne da have hjulpet dem til en forskrækket selvransagelse, men de havde overdøvet den sagte advarsel med den uigenfødte frimodighed, der er dødsensfarlig.

Paulus skriver: »Om nogen elsker Gud, er han kendt af ham« (1. Kor. 8,3). De havde aldrig elsket Gud, derfor havde han aldrig kendt dem.

Hvorfor havde de aldrig elsket ham? Fordi de aldrig havde indset, at deres liv var lige så elendigt og fortabt som synderindens, der fik sine mange synder forladt og derfor *elskede meget*.

Vi kommer ikke til at elske ham, så længe vi synes, at vort liv og vor gerning ligger på et højere og bedre plan end de arme synderes. De mange, der har »frimodighed« til at henvise til, hvad de har udrettet for Herren, har ikke oplevet deres eget sammenbrud, thi havde de det, da

havde de talt helt anderledes. De har aldrig grædt over sig selv; de har aldrig rigtig været ved korsets fod hos Jesus.

Herren spurgte aldrig *Simon Peter*, om han elskede ham, så længe Peter endnu ikke var kommet til kort med sig selv; men da Peter var gået udenfor, og da han havde grædt bittert over sig selv, da kom Herren til ham efter sin opstandelse og spurgte: »Simon, Jonas' søn, elsker du mig?« – og vi kender Simon Peters beskedne svar!

Jo de, for hvem det er brudt sammen, men som har fundet barmhjertighed og er blevet oprejst ved hans ufattelige nåde, de elsker ham, thi han har jo elsket dem først. De henviser aldrig til, hvad de har udrettet, slet ikke når de står foran ham, thi deres hjerte er ikke fyldt af tanker på deres egne gerninger, men er grebet af Kristus.

Man kan have en tro, der kan flytte bjerge, og man kan have profetisk gave, men har man ikke den Gud-givne kærlighed – og det har kun benådede syndere da er man intet! Lad os give agt på os selv, at ikke vi lader tidens religiøse ånd trænge ind i vort hjerte og vende vor opmærksomhed bort fra Herren alene, thi da kommer vi i fare.

Vig bort

Herren støder dem bort. Det viser, at de *aldrig er kommet til ham*, thi den, som kommer til ham, vil han aldrig støde bort (Johs. 6,37).

Deres liv og gerning har været et eneste stort selvbedrag. De var aldrig kommet til ham, og dog opfattede de sig selv som hans tjenere, der oven i købet blev brugt til store ting! De havde benyttet sig af hans navn, havde citeret hans ord, havde talt om ham og måske endda været i god tro, altså ikke selv været klare over, at de ikke kendte ham og han ikke dem.

Hvad er det at komme til ham, og hvorfor var de aldrig kommet til ham?

At komme til ham er at høre Herrens kærlige indbydelse: »Kom hid til mig, alle, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile« (Matt. 11,28), og så komme til ham. Men hvorfor havde de ikke hørt den indbydelse, og hvorfor var de ikke kommet? *Fordi de aldrig havde været trætte af sig selv og tyngede af syndens og skyldens uudholdelige byrde!*

De var måske kommet på en anden måde, f.eks. for at tilbyde ham deres tjeneste – men den, der ikke kommer i et veråb over sig selv, fordi han har urene læber, han kommer ikke til Herren, men

til sin egen opfattelse af ham, hvilket er noget helt andet.

Herren tager imod *syndere* (Luk. 15, 2), d.v.s. mennesker, der intet er i egne øjne, ikke anser sig for egnede til at tjene ham, intet har at bringe ham uden skyld og skam og synd; når de finder hvile for deres sjæle hos ham, deres Herre og Frelser, taler de kun om, hvad han er for dem, aldrig om, hvad de er for ham.

Sådan er der mange, der aldrig er kommet til Herren; derfor hører de ham ikke til, er ikke kendt af ham og bliver stødt bort.

De mente, at de havde øvet *storværk*, men han sagde, at de øvede *uret*. Hans ord betyder, at de *kun* øvede uret; deres profeti og undergerninger havde været uret; ja, selv dette, at de havde uddrevet mange onde ånder, havde ikke været andet end uret.

Men selv bedømte de det totalt anderledes; de anså det altsammen for velgerninger, og sådan havde deres omgivelser uden tvivl også bedømt det.

Ak, menneske, vær ikke for hastig til at udtale dig!

Uret

De øvede uret, intet andet. Det gør enhver, der ikke er kommet som en hjælpeløs synder til Herren – enhver, der ikke er blevet *født på ny!* Alt, hvad han gør, er uret – altså også alt det »gode«, han gør, ganske særligt det, han udretter i Herrens navn! Jeg gentager, hvad der står i den første artikel: der syndes meget på prædikestolene og i menighederne; Jesu navn bruges alt for meget til alt for meget!

Det drejer sig om mange. De har aldrig modtaget dødsdommen over deres liv. De kender ikke Herren personligt, men kun deres egne forestillinger om ham. De kender hans navn og bruger hans navn, men de kender ikke ham selv.

Hele verden ligger i den onde, og til hele verden hører enhver, der ikke er kommet til synderes ven, som en synder bør komme, men er forblevet i sin egen forestilling om ondt og godt; alt, hvad en sådan gør, ligger i den onde og er derfor uret. Det gælder også alle hans velgerninger!

Aldrig gjort Faderens vilje

Jesus sagde, at ikke enhver, der sagde Herre, Herre! skulle komme ind i Himmeriget, men kun *den, der gør hans himmelske Faders vilje*. Disse havde uddrevet

onde ånder, profeteret og øvet underværker i Jesu navn, men de havde ikke gjort Faderens vilje og blev derfor lukket ude.

Hvad er det, at gøre Faderens vilje?

Det er at høre Herrens ord i bjergprædikenen og gøre dem.

De mange havde altså ikke gjort, som der står i bjergprædikenen. Det er ikke svært at se, thi der står ikke så meget som eet ord i den om, at vi skal uddrive onde ånder, profetere og øve vældige ting. Bjergprædikenen handler om noget helt andet.

Den begynder således: »Salige er de *fattige i ånden*, thi Himmeriget er deres« (Matt. 5,3). Men disse mange er alt andet end fattige i ånden; de er tværtimod så »rige« i ånden, at de tør henvise til alt det, de har udrettet i Herrens navn. Allerede den første sætning i bjergprædikenen »gør« de ikke; hvordan skulle de så »gøre« de næste?

Bjergprædikenen handler om sindelaget – om at *elske* sin fjende – om at *tilgive* – om ikke at *bekymre* sig – om at leve »skjult med Kristus i Gud«, så man end ikke lader sin venstre hånd vide, hvad den højre gør.

Disse mange var helt anderledes. Først da de stod foran Herren, og han *rent ud* sagde dem, at han ikke kendte dem, blev de afsløret, men da var det for sent.

Havde de i tide lyttet til bjergprædikenen og til Herrens ord i det hele taget, da havde det afsløret, hvor ringe det stod til med dem. Ingen kan lytte til Herren og føle sig sådan ovenpå, som de gjorde. Det havde gjort dem fattige i ånden – ja, det havde bevaret dem fattige i ånden – og det er ethvert menneskes redning, thi de fattige klynger sig til Herren dag og nat og vil ikke vide af andet end ham korsfæstet i deres sted og de med ham. Da sker det underlige, at i disse fattige bor Herren selv ved sin Ånd og virker, uden at de kan berømme sig deraf, at hans sindelag, altså bjergprædikenens ord, kommer til udtryk i dem, og at de bygger deres liv på klippegrund, ikke som disse mange på deres egne storværkers sand.

Min læser, se nøje til, at du ikke er blevet så rig i ånden, at du ligner de mange; skulle det være sket, læs da bjergprædikenen, og den skal gøre dig ludfattig i ånden, så du med ny inderlighed råber til din Herre og Frelser om at vise dig barmhjertighed – da kan det ske, at du skammer dig mere over dig selv end nogen sinde og ser hans herlighed som aldrig før. Bliv da altid i hans nærhed, thi der bliver du stadig mindre og han stadig herligere!